

Първитѣ български дружини бѣхъ наредени въ Бишиневъ, подѣ началството на генераль-майора Столѣтова. Сетнѣ, подирь преминаванъето границата, сформиранието на българското ополчение са подкачи енергически въ Плоештъ. Българскитѣ млади ополченци чакахъ съ нетърпѣние преминаванъето презъ Дунава, приготвявахъ и обучавахъ са скоро подѣ командата на своитѣ руски и български офицери. А когато са свърши великото дѣло на преминаванъето, нашитѣ дружинници тръгнахъ подирь руската войска и наедно съ Гурко завзехъ Търново.

Но първитѣ дни на тѣхното подвизаванъе са почена отъ деня, когато Гурко тръгна презъ Балкана. Рамо-до-рамо съ рускитѣ казаци, вървѣхъ и българскитѣ ополченци като дѣлѣха братски трудности, горчевини и побѣди. Тѣ зеха участие въ превземанъето на Шипченския проходъ, наедно завзехъ Казанлъкъ, Ески-Загра, тѣ поздравихъ освободената долина на триандафилитѣ, поздравихъ Тунджа и бѣхъ жедни да видятъ по скоро Марица, Пловдивъ, Одринъ.

Но Плевненската несполука произведе цѣлъ превратъ въ всичката кампания. Побѣдоносното отиванъе на генераль Гурко напредъ трѣбаше да са спре. Голѣми турски сили събрани отъ много мѣста и струпани подѣ началството на буйния Сюлейманъ-паша са приближавахъ противъ Гурко. За голѣма зла честь Руския генераль не е билъ наздраво увѣренъ, че Сюлеймановата войска е толкозъ много и толкозъ близо. Той рѣшилъ да нападне Ени-Загра щомъ получилъ за това разрѣшение и една нова батарея. На 17 юлия Гурко тръгналъ къмъ Ени-Загра като издалъ предварително распоряжение за похода. Споредъ това распоряжение Нова-Загора трѣбало да нападне съ три колонни, отъ три мѣста. Българскитѣ дружини трѣбало да дойдътъ изъ Ески-Загра и да нападнѣтъ отдѣсно. Отлѣво първи щѣлъ да нападне самъ